

Sygn. akt VPa 52/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek (spr.)

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o odszkodowanie, wynagrodzenie za pracę i zapłatę ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 8 stycznia 2013 roku

sygn. akt IV P 313/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2013 r. roku Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Lubinie zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki (pkt I) między innymi odszkodowanie w związku z rozwiązaniem przez powódkę umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p. w kwocie 13.500 zł. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia w tym zakresie sąd wskazał, że podana przez powódkę przyczyna rozwiązania umowy dokonanego pismem z dnia 18 września 2012 r. tj. notoryczne niewypłacanie w terminie należnego wynagrodzenia za pracę - była prawdziwa, bowiem pracodawca w każdym miesiącu okresu od maja 2012 r. – do sierpnia 2012 r. wypłacał to świadczenie z opóźnieniem wynoszącym od 1 do 14 dni.

Apelację od tego wyroku - w zakresie zasądzonych na rzecz powódki odszkodowania - wniosła strona pozwana. Podniosła zarzuty:

- naruszenia prawa materialnego tj. art. 55 § 1¹ k.p. poprzez ustalenie, że pozwany dopuścił się względem powódki ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków,
- rażące naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenie, że pozwany dopuścił się względem powódki ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków,
- art. 232 k.p.c. – poprzez nieprzedstawienie przez powódkę w pozwie żadnych dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodziła skutki prawne,
- art. 207§ 6 k.p.c. – poprzez dopuszczenie spóźnionych wniosków dowodowych.

Opierając się na powyższych zarzutach skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakwestionowanej części poprzez oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu (w obu przypadkach) kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, ustalając wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności (które sąd okręgowy uznaje za własne), właściwie je ocenił, wyciągnął trafne wnioski i wydał prawidłowe orzeczenie w sprawie. Słuszne są argumenty przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy w całości je podziela nie widząc potrzeby ich powtarzania.

Odnosząc się do zarzutów apelacji przede wszystkim wskazać należy, iż były pełne podstawy do uznania za prawdziwą przyczynę rozwiązania umowy o pracę dokonanego przez powódkę w jej pisemnym oświadczeniu z dnia 18 września 2012r.

Przepis art. 55 § 1¹ k.p. daje pracownikom możliwość rozwiązania umowy o pracę w trybie natychmiastowym (bez zachowania okresu wypowiedzenia) w sytuacji ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika. Niewątpliwie za podstawowy i wymagający szczególnej uwagi, należy uznać obowiązek pracodawcy prawidłowej (tj. w pełnej wysokości, odpowiednim terminie i właściwej formie) wypłaty pracownikowi wynagrodzenia (art. 94 pkt. 5 k.p.). Jednoznacznie wypowiedział się w tym zakresie Sąd Najwyższy w wyroku z 8 sierpnia 2006 r. (I PK 54/06) wskazując, że pracodawca niewypłacający pracownikowi bez usprawiedliwionej przyczyny części jego wynagrodzenia za pracę narusza w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki (art. 55 § 1¹k.p.). Podobnie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z 5 lipca 2005 r. (I PK 276/04) uznając, że niewypłacenie wynagrodzenia za pracę w ustalonym terminie stanowi wystarczającą przyczynę rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Trzeba też podkreślić, że obowiązkiem pracodawcy jest terminowe realizowanie świadczeń płacowych, a nie uzyskiwanie środków finansowych na ten cel. Dlatego pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia (por. wyrok SN z 4 kwietnia 2002 r., I PKN 516/99). Wprawdzie w niektórych (wyjątkowych) sytuacjach (np. niewypłacenia przez pracodawcę tylko nieznacznej części wynagrodzenia lub niewypłacenia składnika wynagrodzenia, którego przysługiwanie pracownikowi było między stronami umowy sporne, a pracodawca w oparciu o usprawiedliwione argumenty uważał roszczenie pracownika za nieuzasadnione szczególnie wówczas, gdy przyczyną tego mogą być niejasne przepisy prawa pracy dotyczące tego składnika wynagrodzenia) należy bardziej wnikliwie oceniać winę pracodawcy (umyślność, rażące niedbalstwo), która przy niewypłaceniu całości wynagrodzenia z reguły jest oczywista, ale sytuacje takie nie miały miejsca w przedmiotowej sprawie. Strona pozwana bowiem – jak trafnie ustalił Sąd Rejonowy - od maja 2012 r. do sierpnia 2012 r. wypłacała to świadczenie powódce z opóźnieniem wynoszącym od 1

do 14 dni. Było to zatem ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy w rozumieniu art. 55 § 1¹ k.p. Nie można zatem w żaden sposób mówić o naruszeniu przez Sąd Rejonowy powołanego przepisu.

Nie są także trafne zarzuty skarżącej dotyczące kwestii procesowych, po pierwsze dlatego, że ustalenia w zakresie nieterminowej wypłaty wynagrodzeń przez spółkę było de facto bezsporne, po drugie: już w załączniku do pozwu powódka powołała wszystkie - istotne z punktu widzenia stanu faktycznego sprawy – dowody. Nie można zatem w uznać, że doszło do naruszenia art. 232, 233§ 1 i 207§ 6 k.p.c.

Wszystko to przemawiało za całkowitą bezzasadnością apelacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego za II instancję znajduje swoją podstawę prawną w treści art. 98 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w związku z §§ 12 ust.1 pkt 1, 12 ust. 1 pkt 2 i 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).